

kommer mig ogsaa, at der i denne Lov savnes en Bestemmelse — det er muligt, den findes et andet Sted i Lovgivningen — som fastsætter, at den Mand, der antages til at føre et saadant Skib eller ved Omstændighedernes Magt bliver kaldet til at overtage det, skal i alle Retshandlinger betragtes som myndig, uanseet hvilken Alder han har. Dersom det er fastsat noget andet Sted i Lovgivningen, behøves det jo ikke her, men hvis det ikke er Tilfældet, saa forekommer det mig at høre hjemme i denne Lov. Enhver, der optræder som Fører af et saadant Fartøj, bliver jo under mange Omstændigheder Rhederiets Forretningsmand. Dersom Rhederiet kunde gaae fra hans Underskrift og erklære den for ikke bindende, fordi han ikke var myndig, saa kunde deraf opstaae meget store Ulemper og en stor Mistillid til den Capitain, der i en yngre Alder førte et Skib, uden at det var anerkjendt, at han paa Grund deraf var myndig. Naar man afhjælper disse Par Mangler ved Loven, saa troer jeg, at den, saaledes som den er affattet, ibetmindste foreløbig, kunde være meget anvendelig, og det vilde være meget bedre at komme til Rette med den paa denne Maade og prøve den, end nu at forsøge at gjøre den heelt om, selv om man troede at kunne faae noget Bedre ud af den. Der er endnu en Betragtning, jeg vilde gjøre gjældende. Dersom vi tænke os det Tilfælde, at en Mand, der havde godtgjort at være skiftet til at være første Styrmand paa et større Fartøj, ved Omstændighedernes Magt kom til at føre dette Fartøj paa næsten hele Reisen, maaskee under meget uheldige Omstændigheder, og førte det godt hjem, saa vilde Følgen af Slutningsbestemmelsen i § 6 være, at denne Mand, der saaledes havde gjort Rhederiet en stor Tjeneste ved at føre Skibet hjem under uheldige Omstændigheder, dog ikke kunde blive ved Fartøjet, ifald det f. Ex. var en Reise til Vestindien eller Middelhavet, han havde gjort; thi han havde da ikke gjort det Antal Reiser som Styrmand, der kræves i Loven, slyndt han i Virkeligheden havde været Capitain. Dersom man derimod lader Slutningen af § 6 udgaae, saa falder denne Indvending bort af sig selv.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg tvivler ikke paa, at den ærede Rigsdags-

mand ikke finder noget Lovforslag godt, undtagen det er blevet omgjort af ham, og det er ogsaa denne Betragtning, der trøster mig, naar han har været saa lidt tilfreds med det foreliggende. Dette løser efter min Mening paa en hensigtsmæssig Maade den Opgave, der er stillet i det, nemlig at bringe de gjældende Bestemmelser med Hensyn til Søneringen i Samklang med de almindelige Bestemmelser om anden Næring. Det har været saa lykkeligt at finde Bifald hos forskjellige Myndigheder, f. Ex. hos Grosserer-Societetet, Selskabet til Søfartens Fremme og andre lignende, der maaskee antages at have særdeles Kjendskab til disse Ting. — Hvad nu den første Bemærkning om Sætteskipperne angaaer, da troer jeg, at der aldeles ikke kan være Tvivl om, at det, naar der staaer i Lovforslaget, at Ret til at føre saavel Dæksfartøier af større Værdighed, som Skibe af enhver Art og Størrelse i den i § 2 nævnte Fart, er betinget af Erhvervelse af Borgerkab eller Næringsbeviis, ophører at være en Bevillings Sag. Jeg har været overordentlig lykkelig ved at have det Ord „Sætteskipper“, thi hvad skulde man kalde en saadan Mand; vi have Ordet Skipper og derfor er det beqvemt at have et Ord, som betegner noget Andet, nemlig Sætteskipper. Det har været under Overveelse, om de Mænd, der have taget Længdeexamen, skulde kaldes Capitainer; men det kunde jeg ikke gaae ind paa. Hvis derimod den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) vil døbe Sætteskipperne om og kalde dem Skipperne, og Skipperne Capitainer, da skal der fra min Side ikke være Noget at erindre derimod; naar blot de ærede Herrer, der holde paa Sprogets Reenhed, ville give deres Samtykke dertil, skal jeg tage, hvilken Bencævnelse man vil give dem. — Med Hensyn til en anden Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand skal jeg bemærke, at det dog ikke vil være saa overordentlig vanskeligt at bestemme, hvorvidt et Skib, der hovedsagelig er beregnet paa at komme frem ved sine Seil, uagtet det har en Skruer, skal betragtes som Seilskib, eller hvorvidt det Modsatte maatte være Tilfældet. Jeg nægter ikke, at der meget godt ved Grændsebestemmelsen kan opstaae tvivlsomme Tilfælde, men det er Noget,